

William Diehl

Cameleonul

Traducere din limba engleză
GRAȚIELA MARIANA ZOTICA

rao international publishing company

O urmărea de aproape o oră. Era uimitor cât de grațios se deplasa prin magazinul Bloomingdale, cântărind bine ce cadouri să cumpere și tăindu-le apoi de pe listă, înainte de a se îndrepta spre un alt raion. Era elegantă și exotică, înaltă, cochetă, șic, purtând cu un stil deosebit pantaloni negri marca Jordache, cizme de cowboy marca Lucchese, o bluză din mătase de culoare albastru-deschis și o jachetă din poplin, bordată cu blană de iepure.

Dar tot farmecul era dat de pălărie, un melon negru, tras arogant pe o parte, acoperindu-i un ochi migdalat cu grația unui văl negru. Mergea după ea, la vreo cincisprezece metri mai în spate. Ea cercetă metodic întregul magazin. Sacoșa era deja plină de cumpărături când ajunse la etajul întâi, apoi coborî pe scara rulantă, grăbită, îndreptându-se către ieșirea dinspre Lexington Avenue. În câteva minute, avea să iasă. Și cu asta basta. Dacă el avea de gând să facă ceva, acum era momentul.

Își îmbracă haina de piele, în timp ce mergea grăbit pe lângă șirul de pomi de Crăciun, trecu de o flamură albă cu roșu, pe care scria: „Toți prietenii dumneavoastră de la Bloomingdale vă doresc un Crăciun fericit“ (având sub el un îndemn comercial: „Numai patru zile în care mai puteți face cumpărături“), și coborî scările de la magazin, aflate sub un balcon în care un grup de liceeni timizi cântau aproape în șoaptă „Micuțul toboșar“. Apoi, fu pe punctul de a o pierde. O armată de cumpărători hotărâți, înfruntând vântul și zăpada, atacă ușile batante, intrând în magazin într-un șir nesfârșit. Fu o victimă temporară, prinsă în vârtejul acestui asalt.

Mergând lateral, croindu-și drum cu umărul, se strecură prin mulțime, lovindu-se de cei care intrau. La un moment dat, aproape se întâlniră. O clipă, se aflară față în față, aproape atingându-se și apoi, la

LIBRIS

fel de brusc, fură din nou despărțiți. Se depărtase de el atât de grațios, încât mai mult simțise decât văzuse asta. Înainte ca el să-și ceară scuze, ea își regăsi calmul și-l cântări rapid din ochi. Un bărbat mai în vârstă, de vreo patruzeci și cinci de ani, frumos, deși chipul lui începea să arate semnele unei vieți bune, iar părul tău castaniu încărunțise. Era îmbrăcat impecabil: jachetă de tweed, pantaloni din lână maro-ardezie, cămașă cu dungii late și cravată Cardin.

Se uită în spate, direct spre ea, îi zâmbi, îi făcu semn spre ieșire și, când ea intră în triumghiul de sticlă, el împinse ușa batantă. Era din Orient? Polineziană? Amestec? Jumătate mexicană, jumătate franțuzoaică, probabil. Părea puțin prea înaltă ca să fie japoneză.

Afară, fulgii reci de zăpadă cădeau în rafale pe Lexington Avenue, dansând deasupra grătarelor de la metrou, până când vântul îi învârtejea pe Fifty-ninth Street. Amândoi făcură semn aceluiași taxi, se feriră să nu fie stropiți de el când șoferul opri, trecând prin mocirlă și, cum majoritatea taxiurilor erau în pauză sau dispăruseră, de la primul semn de vreme rea, hotărâră să-l ia amândoi pe acesta.

Așa începu.

El o invită la un bar. Ea îl privi o clipă pe sub borul pălăriei și, spre surprinderea lui, acceptă. Se opriră la Pierre și ea își jucă rolul perfect. Luară ceva de băut, apoi ea dispăru. În timp ce plătea, șeful de sală veni la el la masă și-i înmână un bilet. Pe bilet era scris numărul ei de telefon.

Perfect.

În ziua următoare, luară masa la Côte Basque, petrecură o parte a după-amiezii răsfoind un nou album la Muzeul de Artă Modernă, băură ceva la Charley O, apoi merseră să patineze pe gheață în Rockefeller Plaza. Pe urmă, ea se întoarse acasă să se schimbe și se întâlnească mai târziu la Four Seasons să ia cina. Purta acum un taior sobru, negru, o bluză victoriană din mătase albă, împodobită cu dantelă irlandeză, cu gulerul înalt îndoit imediat sub bărbie și, ca întotdeauna, o pălărie, al cărei voal adăuga o eternă notă de mister. Vorbea foarte puțin, iar când spunea ceva, conversația era impersonală. Cum se întâmplă de obicei la începutul legăturilor amoroase, ocoliră întrebările personale, păstrând misterul cât mai mult posibil. După cină, prinși de spiritul sărbătorilor,

ascultară colinde de Crăciun, în față la Rockefeller Plaza, și priviră vitrinele magazinelor de pe Fifth Avenue.

Începuse din nou să ningă, dar vântul se domolise și fulgii mari se așterneau pe trotuar. Mai multe taxiuri trecură pe lângă ei, cu luminile aprinse pe „Liber“. Apoi, strada deveni pustie. Mai trecu doar o trăsură, ce rătăcea la câteva blocuri distanță de Plaza. Tropotul calului răsuna trist prin zăpadă, iar vizitiul, o femeie tânără, purtând un joben cu trandafir din mătase prins de panglică, stătea ghemuită sub o pătură. El îi făcu semn în mijlocul lui Fifth Avenue și vizitiul acceptă să-i ducă în Sixty-third Street.

Se ghemuiră și ei sub o pătură groasă. El o prinse pe după umeri, o trase lângă el și îi ridică fața spre a lui, cu o mișcare blândă, iar ea, drept răspuns, îl sărută ușor, atingându-i buza de jos cu vârful limbii. Se sărutară din nou. Și apoi încă o dată, explorându-și chipurile cu vârfurile degetelor, limbile lor întâlneau-se și retrăgându-se.

Fifth Avenue era deja pustie când ajunseră la apartamentul ei. Vântul nu mai bătea și zăpada cădea acum aproape vertical, acoperind strada. O liniște blândă se lăsase peste toate. El plăti vizitiului trei bancnote de zece dolari, sări din trăsură, apoi, galant, o ajută să coboare și o conduse sub tendă. Ea îl luă de mână și îl conduse în hol. În spatele lor, vizitiul pocni din bici, iar fulgii rătăcitori de zăpadă înghițiră trăsura. Imediat ce intrară în apartament, ea se scuză și intră în dormitor.

Locuința ei, aflată la etajul al patrulea, avea vedere spre Central Park. Era mică, cu un singur dormitor și cu un șemineu în living-room, dar era decorată cu mult gust. Ceva lipsea totuși, iar el își dădu seama peste câteva clipe că în cameră nu existau bunuri personale. Nu era nici un tablou, nici o amintire. Camera părea o vitrină de magazin.

Mai studie apartamentul preț de câteva clipe, apoi intră în baie și închise ușa. Își dădu jos pantalonii. O curea de piele era strânsă pe coapsa stângă, sus, cu o teacă lipită de picior. Mânerul ce ieșea din teacă fusese subțiat până când devenise plat și îngust, apoi fuseseră adâncite șanțuri speciale, după forma degetelor lui.

Apucă mânerul și trase afară un cuțit, de felul acelor folosite de sculptori. Îl cercetă. Marginile zimțate, ca niște șanțulețe, ale lamei luceau ca o prevestire rea. Lama fusese tăiată la doisprezece centimetri de mâner și ascuțită ca un vârf de ac. Încercă vârful cu degetul mare, abia atingându-l, și pielea se creștă. Supse picătura de sânge de pe vârful degetului, își trase pantalonii și puse cuțitul în cureaua pantalonilor, la spate. Se privi în oglindă să vadă dacă totul era în ordine, apoi se întoarse în living-room.

În dormitor, radioul se auzea în surdina. Ea îl strigă și el intră în dormitor. Luminile erau stinse, camera fiind luminată doar de șase lumânări. Ea era așezată în mijlocul patului, sprijinită pe o parte, cu capul lăsat în jos, părul lung căzându-i în valuri, până aproape de mijloc. Pe umeri avea aruncat un capot din dantelă. El își îngustă ochii, încercând să deslușească detaliile camerei întunecoase.

Nu era nici o oglindă în spatele lui.

Bun.

Apropiindu-se de pat, își scoase jacheta și o aruncă pe un scaun, își descheie cămașa și o trase din pantaloni cu îndemănare.

Când își duse mâinile la spate, ea se ridică brusc și-și scutură umerii. Capotul transparent îi căzu de pe umeri. Priveliștea îl șocă și avu o clipă de ezitare, iar ea își ridică brațul drept și-l întinse drept în față. Mișcarea fusese atât de rapidă, încât el nu văzu arma, ci numai explozia din gura țevii, simțindu-i căldura pe față, cu o clipă înainte ca glonțul să-i zboare creierii.

În cădere, Colin Bradley șopti un singur, ultim cuvânt:

- Cameleon?

CARTEA ÎNTÂI

*Crima poate fi înfăptuită cu mijloace legale
printr-un război profitabil
și prin calomnie, precum și cu o supradoză
sau cu un pumnal.*

LORD ACTON

UNU

1

Când Marza se trezi era încă întuneric – ultimele minute înaintea ivirii zorilor, când soarele era ascuns încă în spatele bisericii, dincolo de Veneția, și primele degete sângerii ale zilei se întindeau printre clădiri și peste lagună. Soția lui dormea lângă el. Părul ei roșcat era răsfirat pe perna îmbrăcată în satin galben. Preț de câteva minute, cu ochii deschiși numai pe jumătate, o admiră dormind.

„Hei, Marza, ești un ticălos norocos, își spuse el. Ai avut totul și, de data asta, chiar îți merge. E o perioadă foarte bună pentru tine, cea mai bună din viața ta.“

Zări capotul de mătase de pe podea, unde îl aruncase ea cu o noapte în urmă, și râse încet, pentru sine. Erau căsătoriți de zece ani și ea încă îl mai surprindea și îl încânta cu felul ei nestăpânit de a face dragoste. Milena de la Rovere, impetuoasa actriță, tigroaica roșcată care îi înnebunise pe toți regizorii din Europa și de la Hollywood, era încă alături de el, după zece ani, și era încă seducătoarea lui iubită.

Privind capotul sfâșiat, și-o aminti îngenuncheată peste el în pat, strigând cu o voce răgușită toate „cuvintele murdare englezești“ pe care le învățase de la el. Apoi își dăduse jos capotul de mătase de culoarea șampaniei, dureros de încet, peste sâni, până când aceștia răsăriră liberi, cu sfârcurile întărite, așteptându-l, în timp ce ea continua să-i spună acele cuvinte, dezvelindu-se cu mișcări unduitoare și lăsând apoi capotul să-i alunece pe lângă genunchi; își eliberase un picior, prinsese capotul și-l aruncase apoi, neglijent, în cameră.

- Trei sute de mii de lire, zbierase el, râzând, și ea îl folosește de parcă ar fi un prosop de la Holiday Inn!

- La dracu' cu Holiday Inn, țipase ea și începuse să râdă.

Apoi se aplecase asupra lui Marza și, prinzându-i un sfârc între dinți, începuse să facă mișcări circulare în jurul lui. Marza își simțise sfârcul întărindu-se în gura ei, înainte ca ea să înceapă să-l sugă.

- *Va bene?* întrebasese ea ștregărește, privindul.

- *Molto bene...*

Apoi, încet, își plimbase limba în jos, spre buric, zgândărindu-l cu vârful limbii.

- *E permesso...?*

Era mai mult o șoaptă, iar ea își concentrase atenția asupra abdomenului lui, așteptând răspunsul.

Marza gemuse, apoi spusese aproape la fel de încet:

- Nu mai întreba.

Stătea întins pe spate, zâmbindu-i, în timp ce vârful unghiilor ei, ușoare ca o zbatere de aripi, îi atingeau abdomenul. Apoi îi simțise limba, la fel de ușor - mai mult o părere. Era minunat pentru el. Ei îi plăcea să facă asta, pentru a-l stârni. Buzele ei îi atinseseră vârful penisului, iar el se ridicase ușor spre ea, apoi ea îl învăluisese cu totul, începând să murmure monoton, iar Marza se pierduse complet. O simțea peste tot. Îi simțea gura, degetele, buzele. Începuse să se miște în același timp cu ea - un răspuns aproape involuntar la erotismul ei. Inima îi bătea gata să-i spargă pieptul. Degetele lui îi mângâiau părul și ea începuse să-și miște capul, gemând din ce în ce mai tare. O simțea vibrând, odată cu el, excitându-l tot mai puternic.

- *Il tempo si è fermato per me* - O mică moarte, spusese el, cu răsuflarea tăiată. Timpul s-a oprit pentru mine.

- Timpul nu mai există, îi răspunsese ea, înăbușit.

După aceea nu mai vorbiseră. În sfârșit, când el era gata să explodeze, se lăsase în jos, trăgând-o spre el și mângâind-o ușor pe pantece, apoi mai jos, strângând-o cu două degete și mișcându-și mâna încet, circular. Apoi, amândoi începuseră să se miște, ea mângâindu-l încă, trăgându-l tot mai aproape, până când simțise cum focul ei îl învăluia.

Brațele ei alunecaseră pe spatele lui, strângându-l puternic, iar când el fusese pe punctul să erupă în ea, începuse să îngâne: „Cedez... cedez... cedez...” și, în sfârșit: „Te iubesc“.

Când se căsătoriseră, bârfa internațională nu le dăduse decât câteva luni, cel mult un an de stat împreună.

Ea avea douăzeci de ani și era una dintre cele mai cunoscute actrițe de film din Italia, încă de la șaptesprezece ani. Marza avea treizeci și opt de ani și începuse să reapară în competiții. Tocmai câștigase a treia cursă la rând, după ce majoritatea redactorilor de sport și a sponsorilor din domeniu îl declaraseră terminat. Timp de trei ani fusese considerat un om pe care nu se putea conta, un pilot de curse ratat, la treizeci și cinci de ani.

Apoi Noviliano, marele constructor de automobile, venise la el și-i oferise o nouă șansă. O mașină nouă, experimentală, plină de temperament, dar nebunesc de rapidă și de stabilă.

- E nevoie de un om cu experiență, îi spusese Noviliano. Nu o pot da pe mâna vreunui tinerel.

Acesta fusese începutul celei mai frumoase colaborări din istoria automobilismului. Noviliano, Marza și Aquila 333, un automobil de ultimă oră, cu țevi de eșapament pe puntea din spate, pentru „fierberea aerului“, care confereau stabilitate, un design aerodinamic și un sistem de alimentare pe alcool, un motor cu injecție, care îi dădea o autonomie de cincizeci de mile față de celelalte modele, reducând cu o treime oprirea la standuri.

Era teribilă, nu avea nici un punct slab, iar Marza o pilota de parcă ar fi fost una cu ea. Nimeni nu se putea apropia de el, iar el era neînfricat, un om care sfida moartea. Spusese odată, într-un interviu: „Am văzut moartea de vreo două, trei ori, stând pe un gard și făcându-mi cu mâna. Dar i-am spus: «Du-te naibii, nu acum. Nu-l iei pe Marza de data asta». Părerea mea e că, dacă te temi de moarte, ar trebui să te faci casier. Nu ăsta-i jocul tău“.

Când o întâlnește, era din nou în ascensiune și se spunea că ori va renunța, ori va muri, în cel mult un an. Și, în afară de asta, ea avea

numai douăzeci de ani și cum ar fi putut el s-o păstreze, când orice bărbat între pubertate și senilitate o dorea?

Marza și Aquila 333 au devenit legendari în lumea curselor, iar mașina urma să dea naștere uneia dintre cele mai extraordinare aventuri automobilistice create de timpurile moderne.

Cu cât se ridica mai sus steaua ei, cu atât conducea el mai repede. Pentru fiecare film de succes făcut de ea, el câștiga câte o cursă. Ea era încântată de succesul lui și vedea în el ceea ce puțini aveau prilejul să vadă: un campion pe toate planurile, care o iubea, o respecta și o trata ca pe o prietenă și iubită, nu ca pe o stea de cinema. Alții erau intimidați de frumusețea și de succesul ei. „Intimidare“ era un cuvânt necunoscut lui. Nu făcea parte din vocabularul lui. Pentru Marza, intimidarea era ceva de neconceput.

Și ea îl adora pentru asta.

Pilotă cu o măiestrie înfricoșătoare, ca un om posedat, până când, în sfârșit, Milena îl rugă să renunțe. Era mai bogat decât visase vreodată. Nu mai avea nimic de dovedit. Și, în afară de asta, Noviliano avea nevoie de el, pentru a lucra la un nou proiect, o mașină nouă, care să aibă viteză și grație, și care să fie o campioană, cu un motor deosebit, cu injecție, care să tripleze distanța parcursă cu aceeași cantitate de combustibil. Nu era o mașină de curse, ci una de oraș, care folosea toate aspectele practice comerciale ale unei mașini de curse. Treaba lui Marza era s-o testeze și iar s-o testeze, până când avea să fie perfectă.

Mașina urma să fie numită Aquila Milena, pentru că, așa cum Profesorul – marele Di Fiere, proiectantul ei – spusese, mașina era ca o femeie frumoasă și deosebită. Era un tribut adus lui Marza, botezarea mașinii după numele a ceea ce el iubea cel mai mult în viață.

Și ce mașină era! Putea revoluționa întreaga industrie. Numai patentul sistemului de injecție îi putea face multimilionari.

Așa că renunță la curse. Și ea renunță la cinema. El găsi locul perfect pentru noul lor cămin; un deal lângă Malcontenta, pe malul lagunei Venta, cu vedere spre draga ei Veneție, unde construi o vilă în stil grecesc, la numai douăzeci de mile de fabrica din Padova.

Întorcând capul, privirea îi rătăci prin ușa în formă de arcadă, dincolo de terasă, peste lagună, spre Veneția, urmărind conturul soarelui, din spatele turlei bisericii, care scâldea încet camera într-o lumină roșie, translucidă.

Era cea mai bună perioadă a zilei pentru el. Întotdeauna fusese așa. Se simțea bine. Ziua de azi era ideală pentru testarea Milenei. La urma urmelor, lua prototipul la Monte Carlo, de Anul Nou. Acest prim test avea să fie cadoul făcut sieși de Anul Nou.

Ea se mișcă lângă el, întorcându-se pe spate. Cearșaful de satin alunecă și ea rămase goală dormind lângă el. Se minună din nou la vederea corpului ei, așa cum făcuse întotdeauna; o dori din nou, dar pentru ea, zorile nu erau, cu siguranță, cel mai bun moment al zilei. Un curent înghețat se strecură pe sub ușă, mișcând draperiile din dantelă, făcându-le să se înfioare ușor, ca și cum ar fi plutit în apă. Trase încet cearșaful peste ea, ca să nu răcească.

Ea îi dăruise zece ani și nu exista nici un moment pentru care să-i pară rău.

- *Grazie*, spuse el, șoptit. *Tante grazie*.

Se aplecă și o sărută ușor pe obraz. Apoi, după ce mai aruncă o privire spre răsăritul în flăcări, intră să facă un duș și să se îmbrace. Înainte să plece, se întoarse și se aplecă s-o sărute din nou pe obraz. Ea deschise un ochi, îi zâmbi și-i spuse în engleza ei imperfectă:

- Nu conduce plea lepede.

2

Când Falmouth fu numit de către șeful său să se ocupe de operațiune, făcu o listă. Dură câteva zile. Întâi scrise obiectivele, apoi împărți operațiunea pe segmente: într-o parte a hârtiei notă segmentele în ordine cronologică, iar în cealaltă parte făcu o listă, cu aceleași segmente, în ordinea importanței riscului implicat, punând în capul listei segmentul cel mai periculos. Apoi le redactă, combinând cele

două liste în ceea ce considera el a fi cel mai bun și mai sigur mod de a executa însărcinarea.

Îi puseseră la dispoziție rapoarte excelente ale serviciilor de spionaj. Și tot ceea ce le ceruse. Planurile mașinii, o hartă detaliată a fabricii, pe care erau marcate toate punctele de securitate. Fotografii ale pistei. Rapoarte despre Marza, Noviliano, Di Fiere și cei trei șoferi de schimb, rapoarte care subliniau obiceiurile lor personale, cât și cele de la serviciu. Și o prezentare a orașului Padova: pitoresc, foarte provincial, cunoscut nu numai pentru Uzinele de automobile Aquila, dar și pentru bazilica Sant' Antonio și pentru frescele lui Giotto, care atrăgeau vizitatori din întreaga lume.

Era bine. Locul era un obiectiv turistic. Și aveau să fie pelerinaje acolo, pentru a începe cu bine Anul Nou. O ocazie de a opera cu mai multă ușurință și de a avea o acoperire.

Le trebuise o lună ca să le pună pe toate cap la cap. El pregătise operațiunea la Paris, într-un mic hotel din rue Fresnel, puțin mai jos de rue de Longchamp și nu prea departe de râu. Deși aproape de inima orașului, era totuși un loc liniștit. Transformă apartamentul într-un departament de război, cu hărți și orare ale trenurilor puse pe pereți, cu fotografiile directorilor, planurile mașinii, ale fabricii și ale orașului.

Începu prin studierea șoselelor și a orarelor mijloacelor de transport. Falmouth stabili ca prioritate intrarea și ieșirea din fabrică. Ca orice agent secret eficient, puse autoapărarea în capul listei. Apoi se concentră asupra operațiunii propriu-zise.

Din Paris, putea zbura la Nisa, apoi putea lua trenul de noapte, care mergea de-a lungul coastei, apoi la Milano. Acolo, urma să ia o mașină și să conducă până la Padova – o distanță cam de o sută douăzeci și cinci de mile.

Plecarea avea să fie mai complicată. Odată treaba făcută, trebuia să se miște rapid, fără a atrage prea mult atenția. Avea să conducă până la Verona, să ia trenul spre nord, prin Trento și Brenner Pass, până la Innsbruck și, de acolo, până la München. De acolo, urma să ia avionul înapoi spre Paris.

Singura parte riscantă era drumul cu mașina, de la Padova la Verona. Nu era decât o distanță de patruzeci și cinci de mile – o oră de condus lejer. Dar, la dracu', asta însemna o oră înainte ca lumea să se dezmeticească și, dacă treaba mergea conform planului, nimeni nu avea să-l caute.

Introduse totul în computerul din capul său, lăsând planul să dospească, revizuiind lista în fiecare noapte, memorând-o, distrugând copia scrisă și începând să îmbunătățească planul, în dimineața următoare. De fiecare dată când revizuia lista, o memora și apoi o distrugea. Falmouth era un veteran în meseria asta; nu făcea greșeli.

Îi trebuia zece zile ca să conceapă un plan perfect.

Cel mai dificil lucru era să ajungă la mașină – securitatea fabricii din Padova fiind extraordinară. Da, dar se putea, deși factorul de risc era foarte ridicat. Trebuia să fie și o altă cale, mai bună. Petrecu ore întregi studiind planurile uzinei, examinând fiecare porțiune a mașinii și lista cu furnizorii intermediari.

Și, deodată, găsi răspunsul. Pentru cursele de test fusese elaborat un sistem electronic pe computer. Elementele încastrate în tabloul de comandă dădeau imediat informații despre fiecare parte a automobilului, transmițând aceleași informații și turnului de control de pe pistă. Memoria sistemului era conținută de un minicomputer, cam de mărimea unui casetofon stereo, fără boxe, care era poziționat între cabină și protecția antifoc. La apăsarea unui buton, erau afișate informații despre viteză, care puteau fi transformate instantaneu în mile per galon, mile parcurse, viteza medie per milă, cantitatea rămasă, în galoane, presiunea uleiului, chiar și amănunte despre anumite părți ale mașinii, cum ar fi sistemul de suspensii, de transmisie sau despre osiile din față și din spate.

Era un sistem sofisticat, dar nu deosebit de nou. General Motors oferise, de mai bine de un an, computere pentru a da asemenea informații pentru mașinile lor mai mari. Computerul acesta era modificat pentru a da informații specifice despre Aquila Milena, iar furnizorul era o mică companie specializată în electronică, din Marsilia. Nimic din ceea ce făcea această firmă nu avea un caracter secret. Iar

securitatea nu era excepțională în Marsilia. Era relativ ușor să obții o schemă a sistemului General Motors, de la un intermediar din Paris. Săptămâni întregi, Falmouth studie planurile, până când învăță la perfecție acest sistem.

Memoria era conținută pe plăcuțe subțiri în formă de pișcoturi, late de douăzeci de centimetri și lungi de șaptezeci și cinci. Fiecare dintre aceste plăcuțe conținea duzini de cipuri nu mai mari decât o unghie. Acum, Falmouth își puse în acțiune cunoștințele sale în materie de explozibile. Concepu și apoi confecționă o serie de bombe C-4, mici, din ceea ce francezii numeau *plastique*, nu mai mari decât măciulia unui băț de chibrit, și plate, putând fi atașate de orice placă de memorie, pe care le acoperi apoi cu vopsea. Legă explozibilele cu sârme subțiri de firele ce duceau la contor. Făcu mai multe legături din sârme ce conțineau fitiluri subțiri de fosfor, care să lege minicomputerul de rezervorul de benzină și de senzorii din bara de direcție de pe osia din față. Erau programate să explodeze când vitezometrul ajungea la nouăzeci de mile pe oră. La viteza aceea, bara de direcție, care ținea roțile din față pe aceeași linie, era distrusă, mașina ieșea de sub control, iar rezervorul de benzină exploda două, trei secunde mai târziu.

Îi trebui lui Falmouth mai mult de o lună ca să aibă gata explozibilul. Era o treabă periculoasă, chiar și pentru un expert ca el. Dar era o nimica toată să intre în mica fabrică și să planteze bombele. Luă un avion de seară spre Marsilia; puțin după miezul nopții desfăcu închizătoarea unui lumnator, coborî în uzină și găsi plăcile, aliniat frumos în camera de testare. Banderola de verificare îi spuse ceea ce avea nevoie să știe: toate plăcile fuseseră aprobate și erau gata de livrare, cu excepția uneia, dar asta nu era grav pentru operația pe care urma s-o facă.

Îi trebui ore întregi ca să termine treaba. Plecă din uzină cu câteva minute înainte de cinci și se reîntoarse cu un avion la Paris, a doua zi dimineața.

Până acum, toate bune.

Se apucă să finiseze planul în întregime. Mai avea trei săptămâni. Își lăsă mustața și își lăsă părul să crească. Dar nu-i plăcu. Nu era

destul de lung. Își cumpără o perucă neagră, lăptoasă, ca să-și acopere părul roșcat și, cu o noapte înainte să plece, își vopsi mustața neagră. Își alege numai haine obișnuite, de genul celor pe care le-ar purta un fotograf liber-profesionist: o pereche de pantaloni din catifea reiată, cafenie, un pulover pe gât, alb, o jachetă din piele de căprioară și pantofi sport, cu talpă groasă, care îl făceau mai înalt cu vreo cinci centimetri.

Se simțea bine, foarte bine, în dimineța în care plecă.

Când ajunse pe aeroportul din Milano, Falmouth merse direct la biroul American Express. Un tânăr frumuseț, cu o jachetă lălâie și o cravată îngustă, atârnată de gulerul desfăcut, îl privi din spatele unor ochelari de soare și-i spuse:

- *Sì?*

Falmouth îi zâmbi nonșalant, copilărește, ca un fotograf.

- *Buon giorno, signore. Scusi, c'è una lettera per me, Harry Spettro?*

Tipul oftă și spuse, cu o voce plictisită:

- *Un momento.*

Trase un sertar și răsfoi leneș prin scrisori.

Privi apoi din nou spre Falmouth.

- *S-p-e-t-t-r-o?*

- *Sì.*

- *Identificazione, per favore.*

Falmouth scoase un permis de conducere fals și un pașaport, tot fals. Ochii tânărului priviră rapid, când fotografia din pașaport, când fața lui Falmouth. Satisfăcut, înclină din cap și-i înmână scrisoarea.

- *Mille grazie*, spuse Falmouth zâmbind și adăugând pentru sine: Puțoiule.

- *Prego*, spuse băiatul.

Ieși afară și rupse plicul. Înăuntru erau o cheie și un mesaj scurt: „Căsuța 7541“.

Găsi căsuța, luă geanta grea, din piele, dinăuntru și puse în loc servieta cu care venise, apoi merse la toaletă, unde cercetă conținutul genții. Înăuntru era tot ceea ce-i trebuia, inclusiv cheia mașinii, și un alt